

[Grethe Philip.]

spørgsmålet om det sigte, som regeringen oprindeligt havde med sine kombinerede forslag, om man kan sige, at man ikke alene sigter på det samme, men også med sine nye forslag opnår den samme forbedring af den økonomiske situation, på samme måde griber ind over for de vanskeligheder, som vi alle sammen ser. Og jeg forstår, at hr. Christophersen var i den lykkelige situation, at han måtte konstatere, nu da brikkerne var faldet på plads, at vel var det ændrede midler, man satte ind på, men det var såmænd nogenlunde hip som hap. Det samlede resultat var det samme.

Jeg skal ikke her på dette sene tidspunkt afværke økonomiministeren en udtalelse om, hvorvidt han har den samme opfattelse af resultatet, men ærlig talt tvivler jeg meget på det. Jeg ville tro, at han ligesom jeg siger, at dette var det, det var politisk muligt at komme igennem med, men at man må erkende, at den indsats, der gøres over for henholdsvis inflationen og betalingsunderskuddet, er blevet betydeligt begrænset i forhold til det, man oprindeligt havde håbet på.

Hr. Christophersen kom med nogle ord til fremskridtspartiet om budgetreguleringen, og hvad der oprindeligt havde været meningen med at indføre denne post. Det var jo, som det blev sagt, venstre og det radikale venstre, der sammen sidste år ønskede at stille nogle forslag til ændringer af de løvbundne ydelser, og det kunne teknisk kun lade sig gøre i form af en budgetregulering. Jeg kan fuldstændig tilslutte mig de betragtninger, der blev fremført fra hr. Christophersens side. Jeg vil kun yderligere tilføje, at når hr. Lindholt i en enkelt bemærkning ligesom fik draget det radikale venstre med ind i en parallelisering og sagde, at vi jo også havde en budgetreguleringskonto, og man fors tod, at der var en stor lighed imellem det, vi havde gjort, og det fremskridtspartiet havde gjort, så vil jeg da gerne pege på, at der ikke i de forslag, vi stiller, på noget område er uspecificerede poster på

henholdsvis 1,2 mia kr. og 1,8 mia kr., sådan som man finder det hos fremskridtspartiet.

Jeg vil gerne slutte med at sige, at selv om vi kan have betænkeligheder ved visse dele af det finanslovsforslag, der fremsættes, så vil vi da gerne tage vor andel af det ansvar, der ligger i finanslovsforslaget, for en videreførelse af det demokratiske samfund, sådan som det fungerer i store grundtræk, og dette må føre til, at vi vil anbefale, at finanslovsforslaget, som det nu foreligger, vedtages.

Haunstrup Clemmensen (KF):

Jeg har først to bemærkninger til hr. Poul Dam. Den første bemærkning er en tak. Den anden er det modsatte. Jeg synes, hr. Poul Dam med rette i dag optrådte som sprogfornyer. Jeg håber, han kommer ind i Den store danske Ordbog ved først givne lejlighed ved at vælge at kalde det forlig, der er indgået mellem 4 partier her i salen, et „småpolitisk“ forlig. Jeg synes, det ramte, og ramte virkelig eleganc og godt, og jeg synes, at det vil være noget, vi skulle huske på ved senere lejligheder, hvis lige så småpolitiske forlig skulle blive indgået.

Men når denne tak er overbragt, vil jeg gerne føje til, at jeg på det andet område synes, hr. Poul Dam ramte aldeles ved siden af, nemlig i sin omtale af forsvaret. Nu ved jeg godt, at hr. Knud Jespersen skulle tale hurtigt efter, og at man skal passe på i den konkurrence, der er på disse områder, ikke at blive for bleg og for blegroed, men jeg synes alligevel nok, at det var at drive spøgen vidt, når man sagde, at der jo i virkeligheden ikke var nogen i dette land, der troede på nytten af forsvaret. Hr. Poul Dam blev måske en smule bekymret over sin egen skygge og føjede så til: i hvert fald kun en forsvindende lille minoritet.

Jeg gør opmærksom på, at der med et meget stort flertal i dette ting igennem en meget lang årrække er givet tilslutning til den udenrigs- og sikkerhedspolitik, som dette land står for. Jeg tror, hr. Poul Dam